

# ת"פ 38691/02/13 - מדינת ישראל נגד מ' א' ש', א' ב' י' א', מ' ב' ז' ז', ע' ב' ר' א'

בית המשפט המחוזי בחיפה

8.9.14 ת"פ 38691-02-13 מדינת ישראל נ' א' ש'  
ת"פ 31781-05-13 מדינת ישראל נ' א' (עציר)  
ת"פ 52265-04-13 מדינת ישראל נ' ז'  
ת"פ 46046-04-13 מדינת ישראל נ' א'

בפני: כב' השופט כמאל סעב  
בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

1. מ' א' ש' 2. א' ב' י' א' 3. מ' ב' ז' ז' 4. ע' ב' ר' א'

הנאשמים

בשם המאשימה: עו"ד גב' רונית סופר

בשם הנאשמים 1,2 ו-4: עו"ד משה מרוז

בשם הנאשם 3: עו"ד אחמד יונס

## גזר דין

א. כללי:

1. הנאשמים הורשעו, על פי הודאתם, במסגרת הסדר טיעון, בעובדות כתב האישום המתוקן שסומן באות א' ואשר ייחס לכל אחד מהם את העבירות המפורטות להלן:

2. הנאשמים 1, 2 ו-3 הורשעו בעבירה של חטיפה, לפי סעיף 369 בצירוף סעיף 29 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "**החוק**"), ועבירה של תקיפה הגורמת חבלה ממשית בנסיבות מחמירות, לפי סעיפים 380, 382 (א) ו-29 לחוק.

בנוסף על כך הורשע נאשם 1 בעבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, לפי סעיפים 275 ו-29 לחוק ועבירה של סיוע למעשה פזיזות ורשלנות, לפי סעיף 338(1) לחוק בצירוף סעיף 31 לחוק.

ואילו נאשם 2 הורשע גם בעבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, לפי סעיפים 275 ו-29 לחוק ועבירה של מעשה פזיזות ורשלנות, לפי סעיף 338(1) לחוק.

נאשם 4 הורשע בעבירה של הדחה בחקירה, לפי סעיף 245(א) לחוק.

## **ב. רקע עובדתי:**

3. מעובדות כתב האישום המתוקן עולה כי הנאשם 4 נשוי לנ' ס' א' (להלן: "נ"), אחותו של א' ס' מ' (להלן: "המתלונן"). הנאשמים 1 ו-2 הינם אחייניו של נאשם 4 והנאשם 3 מצוי ביחסי הכרות וידידות עם נאשם 4.

4. במהלך התקופה שבין תאריך 24/01/13 לבין תאריך 30/01/13 נתגלע סכסוך בין הנאשם 4 לבין המתלונן נוכח סברתו המוטעית של האחרון, שכביכול הנאשם 4 תקף את נ'.

בעקבות זאת, התקיימה שיחה בין הנאשם 4 לבין המתלונן בה הביע האחרון את טרונייתו בשל התדירות שבה נ' עוזבת את בית הנישואין וחוזרת לבית הוריה. במסגרת שיחה זו עלבו המתלונן והנאשם 4 זה בזה (להלן: "הסכסוך").

על רקע הסכסוך ביקש הנאשם 4 מהנאשמים 1-3 להביא את המתלונן ללא שימוש באלימות לביתו. בעקבות בקשת נאשם 4, הנאשמים 1-3 סיכמו לחטוף את המתלונן.

5. על כן, ובהמשך לבקשתו של הנאשם 4, בתאריך 30/01/13, בסמוך לשעה 13:00 הגיע הנאשם 3, המכיר את המתלונן, ברכב שברולט (להלן: "השברולט" או "הרכב"), לביתו של האחרון בכפר \*\*\*, ללא תיאום מוקדם עמו, וביקש ממנו להתלוות אליו, תוך הצגת מצג שווא, לפיו הוא מבקש מהמתלונן שסייע לו באיתור בית מסוים בכפר \*\*\*\*.

המתלונן האמין לנאשם 3, ונכנס לשברולט. במהלך הנסיעה הבין המתלונן כי הנאשם 3 הציג בפניו מצג שווא ושאל את הנאשם 3 לאן הם נוסעים. הנאשם 3 אמר למתלונן שהם נוסעים ל\*\*\*\*\* משום שהמתלונן מסובך עם אנשים.

6. בסמוך לכניסה לכפר \*\*\*\*\* מכביש 65 עצר הנאשם 3 את השברולט בשל הרמזור האדום שהיה בכיוון נסיעתו, אז ירד המתלונן מהרכב.

הנאשם 3 נסע אחרי המתלונן עם השברולט וניסה לשכנעו להיכנס לשברולט, באומרו למתלונן כי הוא מסובך עם אנשים וכי אם לא יכנס לשברולט, הוא יעלה אותו בכוח.

למשמע דברים אלו, ברח המתלונן בריצה לכיוון כביש 65, שם הלך בסמוך למעקה הבטיחות של הכביש לכיוון כפר \*\*\*\*, ולאחר שעבר את צומת הגישה \*\*\*\*\* , הבחין המתלונן ברכב השברולט הנהוג בידי הנאשם 3, וברכב מזדה (להלן: "המזדה"), בו היו הנאשמים 1 ו- 2, שגם הם הגיעו למקום בהתאם לבקשת נאשם 4, במטרה לחטוף את המתלונן, (להלן "הרכבים").

7. משהמתלונן הבחין ברכבים קפץ מעבר למעקה הבטיחות והחל לברוח מהנאשם 1, אשר ירד מהמזדה ורץ בעקבותיו. בשלב מסוים נפל המתלונן, ונאשם 1 השיג אותו, תקף אותו באופן שתפס אותו בצווארו והובילו לכיוון בו עמדו שני הרכבים.

הנאשמים, תוך שימוש בכוח ובכוונה לחטוף את המתלונן הובילו אותו והכניסוהו בכוח למזדה, שם התיישב נאשם 1 ליד המתלונן אחז בו ומנע ממנו לצאת מהרכב, בעוד הנאשם 2 נוהג במזדה.

המתלונן ביקש שיעזבו אותו לנפשו וישחררו אותו, אך הנאשמים 1 ו- 2 הורו לו לשתוק ולא לפצות פה. בשלב זה נסע הנאשם 3 ברכבו ועזב את המקום.

8. הנאשמים 1 ו- 2 פנו ימינה בצומת הכניסה לכפר \*\*\*\*\* , שם עשו פניית פרסה, ונעצרו ברמזור.

בשלב זה הבחין המתלונן בניידת משטרתית (להלן: "הניידת") שעמדה ברמזור מאחורי המזדה, בה נהג באותה העת השוטר שגיב אלמקיאס (להלן: "שגיב").

המתלונן דחף את נאשם 1, פתח את דלת שמאל האחורית של הרכב, הוציא את פלג גופו העליון מהמזדה וצעק "הצילו הצילו".

9. הנאשמים 1 ו- 2 הבחינו בניידת והחלו בנסיעה מהירה מערבה בכביש 65 כשדלת שמאל של המזדה פתוחה, בכוונה להפריע לשוטר שגיב מלמלא את תפקידו, כשפלג גופו של המתלונן עדיין מצוי מחוץ לרכב.

נאשם 1 אחז במתלונן ומשך אותו חזרה לתוך הרכב, כשנאשם 2 נוסע במהירות, מזגזג בין הרכבים שנסעו בכביש ודלת שמאל של המזדה פתוחה.

בדרך זו גרם נאשם 1, לנהגים לבלום את רכבם ולנהג אחד לסטות מנתיב נסיעתו. במשך כל הנסיעה והמרדף, הפעיל שגיב את אורות הניידת וכרז לרכב המזדה לעצור - (להלן: "**המרדף**"), בעוד הנאשם 1 אומר לנאשם 2 להמשיך ולהגביר את מהירות נסיעתו.

10. בהמשך המרדף הגיעו הנאשמים 1 ו- 2 במזדה, כשהמתלונן יושב מאחור, לכביש 6, ופנו לכיוון צפון. בשלב זה נסגרה דלת שמאל של המזדה. הנאשם 2 המשיך בנסיעה מהירה בכביש 6, כשנאשם 1 מפציר בו ומדרבנו להמשיך ולהגביר את מהירות נסיעתו, כדי להימלט מהשוטרים בדרך שיש בה כדי לסכן חיי אדם עד אשר איבד שגיב את קשר העין עם המזדה.

11. הנאשמים 1 ו- 2 המשיכו בנסיעה מהירה ופרועה בכביש 6 כשנאשם 1 ממשיך לדרבן את נאשם 2 לנסוע מהר יותר משום שהמטרה נמצאת מאחוריהם. לאורך הנסיעה שאל המתלונן את הנאשמים 1 ו- 2 לאן הם לוקחים אותו. בשלב זה הם אמרו לו כי יש לו חשבון עם הדוד שלו ע' ו- "**צריך לסגור את החשבון**".

הנאשמים 1 ו- 2 התקשרו לנאשם 4 ודיווחו לו שהמתלונן נמצא ברשותם וכי הם מביאים אותו אליו.

12. הנאשמים 1 ו- 2 המשיכו בנסיעה עד שפנו במחלף \*\*\*\*\* לכיוון צומת \*\*\*\*\*, שם נסעו מערבה לכביש 65. באותה העת, ולאור הדיווחים ברשת הקשר המשטרתית המתינה בצומת מגידו ניידת משטרתית (להלן: "**הניידת השנייה**"), ושבה היו השוטרים סאמי מסארווה (להלן: "**סמי**"), ראמז בסול (להלן "**ראמז**"), וסאמי זועבי (להלן: "**זועבי**"). השוטרים הבחינו במזדה מתקרבת לצומת.

13. הנאשמים 1 ו- 2 הבחינו בניידת השנייה והחליטו להגביר עוד יותר את מהירות נסיעתם, במטרה להימלט ממנה, ואז השוטרים הפעילו את האורות וכרזו לרכב המזדה לעצור, ובתגובה לכך, רכב המזדה הגביר עוד יותר את מהירות נסיעתו.

במהלך נסיעת הנאשמים גרם הנהג למספר רכבים לסטות ולנהגים לבלום את רכבם על מנת שלא להתנגש במזדה, עד אשר פנו לצומת \*\*\*\*\*, שם עצרו הנאשמים 1 ו- 2 את המזדה בגלל שנגמר להם הדלק.

המרדף נמשך כ- 48 ק"מ לערך, מהרגע בו נחטף המתלונן. משהגיעה הניידת השנייה עד לסמוך המזדה, הנאשם 2 יצא מהרכב ונמלט מהמקום רגלית.

14. יש לציין כי במהלך הנסיעה, נאשם 1 שוחח טלפונית עם הנאשם 4. האחרון ידע כי המתלונן שומע את

השיחה, הוא ניסה להניעו שלא ימסור הודעה או ימסור הודעת שקר בחקירה על פי דין, בכך שהמתלונן יספר לשוטרים שהנאשמים 1 ו-2 לקחו אותו לבית אחותו.

כתוצאה ממעשיהם של הנאשמים 1 - 3, נחבל המתלונן בצווארו ובמצחו.

15. כאמור, עובר לתחילת שמיעת הראיות הגיעו הצדדים להסדר טיעון שכלל את ההסכמות העונשיות, שלהלן:

**"על הנאשם 1 יושתו 12 חודשי מאסר בפועל.**

**על הנאשם 2 יושתו 24 חודשי מאסר בפועל ובנוסף יופעל מאסר מותנה התלוי ועומד נגדו בן 8 חודשים, מחציתו בחופף ומחציתו במצטבר, כך שסך הכל ירצה 28 חודשי מאסר בפועל.**

**על הנאשם 3 יושתו 11 חודשי מאסר בפועל.**

**על הנאשם 4 יושתו 6 חודשי מאסר בפועל ללא ניכוי ימי מעצרו אותם יוכל לרצות בעבודות שירות בכפוף לקבלת חוות דעת חיובית מהממונה על עבודות השירות.**

**הטיעון ביחס לשאר רכיבי הענישה הינו חופשי"**

**ג. טיעוני הצדדים לעונש:**

16. המאשימה ביקשה לכבד את הסדר הטיעון וציינה כי כתב אישום תוקן לאור קשיים ראייתיים משמעותיים. המאשימה הפנתה לנסיבות ביצוע העבירה ולשרשרת הטעויות של כלל המעורבים שהובילה לביצוע העבירות הפליליות שפורטו לעיל.

המאשימה גם כן הציגה בטיעוניה את השיקולים שהביאו אותה למחיקת עבירת סיכון חיי אדם כנגד הנאשמים 1 ו-2 ועבירת השידול לחטיפה כנגד נאשם 4.

17. בהמשך לטיעוניה הגישה המאשימה פסיקה המצביעה על כך שרמת הענישה המוצעת אינה חריגה בנסיבות העניין.

עוד הוסיפה המאשימה כי יש מקרים שאינם נופלים מחומרתם מהמקרה שבפנינו, זאת מבלי להקל ראש בנסיבות העניין, חרף זאת נגזרו בהם אותם עונשים שהיא ביקשה להשית על הנאשמים.

18. באשר לרכיבי הענישה הנוספים ביקשה המאשימה להשית על הנאשמים 1, 2 ו- 3, עונשי פסילה, מאסר על תנאי ופיצוי למתלונן.

19. ב"כ הנאשמים 1, 2 ו- 4 - (להלן: "ב"כ הנאשמים"), התייחס בראשית טיעונו לכל אחד מהנאשמים וציין, כי נאשם 1, בן 27, נשוי ואב לשני ילדים קטנים ושהוא אדם ללא עבר פלילי.

נאשם 2 בן 23, רווק, לחובתו יש רק הרשעה אחת משנת 2009 שבגינה הוא נידון למאסר על תנאי בן 8 חודשים.

נאשם 4 נשוי כשבמהלך המשפט נולד לו ילד, ובשל העובדה שהוא (נאשם 4) עצור בתיק אחר ביקש סנגורו שישיתו עליו עונש של 6 חודשי מאסר בפועל, בניכוי תקופת המעצר בת החודשיים.

20. בנוגע לפסילה ציין ב"כ הנאשמים כי לא היה כלל דיון על רכיב ענישה זה ואף כל הנאשמים ובאי כוחם לא שמו לב ולא היו מודעים לסוגיה זו, לכן ביקש הוא שלא להטיל עונש פסילה.

21. באשר לרכיב הפיצוי ציין ב"כ הנאשמים כי נערכה סולחה בין הצדדים, והמתלונן קיבל את הפיצוי המגיע לו, אך בהקשר לכך לא הציג כל אסמכתא.

22. ב"כ הנאשמים, ביקש לעכב את ביצוע גזר הדין, הואיל וביום 10.10.14 תתקיים חתונה של בן משפחה. ב"כ הנאשמים הדגיש כי הנאשמים משוחררים בתנאים וכי לא הפרו את צווי השחרור.

23. ב"כ המאשימה בתגובה לטענותיו של ב"כ הנאשמים ציינה, כי כפי שסוכם בהסדר הטיעון לגבי נאשם 4 יש להטיל עליו עונש מאסר בפועל ללא ניכוי ימי מעצרו. בנוסף לכך היא הפנתה לאמור בהסדר בהקשר ליתר רכיבי הענישה ושלגביהם הטיעון, הוא חופשי.

24. ב"כ הנאשם 3 ביקש לכבד את הסדר הטיעון וציין כי נאשם 3 עומד להתארס, באמצע חודש ספטמבר.

25. ב"כ נאשם 3 הצטרף לבקשת ב"כ הנאשמים 1, 2 ו- 4 לעניין עיכוב ביצוע גזר הדין בשל החתונה שאמורה להתקיים בתאריך 10/10/14, וביקש שהנאשם 3 יתחיל את ריצויו המאסר לאחר חג הקורבן, שגם הוא נופל בחודש אוקטובר.

26. באשר לרכיב הפסילה ציין ב"כ הנאשם 3 כי לנאשם 3 לא יוחסה עבירה של מעשה פזיזות ורשלנות תוך שימוש ברכב מנועי, לכן אין מקום או הצדקה להטיל עליו עונש פסילה.

27. בסוף דבריו ביקש הסנגור להסתפק בעונש המוסכם של 11 חודש בניכוי ימי מעצרו של נאשם 3 ומבלי להטיל עליו קנס או פיצוי.

הנאשמים הביעו צער על אשר התרחש באירועי הפרשה.

#### **ד. שיקולי הענישה:**

28. מעשי החטיפה הבריוני העולה מעובדות כתב האישום, הם חמורים מאוד. מדובר בנגע אותו יש לשרש ולמותר להכביר על כך מילים.

29. לא בכדי מצא המחוקק לנכון לקבוע בצידה של עבירת החטיפה עונש של 10 שנות מאסר לחוטף אדם באמצעות תרמית. בחטיפה יש משום שלילה אמיתית של חופש התנועה של החטוף או הנעתו ללכת ממקום אחד למקום אחר, הכרוכה בתפיסתו, בעיכובו או בכליאתו או המביאה לאלה. (ראה ע"פ 7365/00 **סימה פרחאת נ' מדינת ישראל** [ניתן ביום 11.08.2003]).

30. האינטרס החברתי המוגן אשר נפגע בעבירת התקיפה הינו הגנה על שלומו וגופו של אדם והגנה על הסדר הציבורי. במקרה דנן, תקפו הנאשמים 1 - 3 בצוותא את המתלונן וגרמו לו חבלות הן בצווארו והן במצחו.

31. לנאשם 4 יוחסה עבירת ההדחה בחקירה, בשל ניסיונו להניע את המתלונן שלא למסור הודעה או למסור הודעת שקר בחקירה על פי דין.

על חומרתי של עבירת הדחה בחקירה כבר נאמר בע"פ 7153/99 **אלגד נ' מדינת ישראל** [ניתן ביום 29.08.2001], כי:

**"שידול של אחר שלא למסור הודעה בחקירה או למסור הודעת שקר או לחזור מהודעה שכבר נמסרה מהווה התנהגות אנטי-חברתית המסכנת את תהליך עשיית המשפט וגילוי האמת עד כי המחוקק ראה ליצור עבירה מיוחדת בגין כך."**

32. בענייננו, כאמור לעיל, הושג הסדר טיעון סגור שבמסגרתו העמידו הצדדים עונש מוסכם לכל אחד מהנאשמים.

הם הסכימו כי על נאשם 1 יושת עונש של 12 חודשי מאסר בפועל;

על נאשם 2 יושת עונש של 24 חודשי מאסר בפועל, ובנוסף לכך, יופעל המאסר המותנה התלוי ועומד לחובתו בן 8 חודשים, כשמחציתו תהיה בחופף ומחציתו במצטבר, כך שסך הכל ירצה 28 חודשי מאסר בפועל;

על הנאשם 3 יושתו 11 חודשי מאסר בפועל.

על נאשם 4 יושתו 6 חודשי מאסר בפועל ללא ניכוי ימי מעצרו, אותם יוכל לרצות בעבודות שירות, בכפוף לקבלת חוות דעת חיובית מטעם הממונה על עבודות שירות.

הצדדים בהסדר הטיעון שמרו לעצמם את הזכות לטעון באופן חופשי לשאר רכיבי הענישה.

33. ככלל בית המשפט יכבד הסדר טיעון בהתאם לאמור בפסק הדין המנחה בסוגיה זו, של כב' השופטת ביניש (כתוארה אז) ושניתן בע"פ 1958/98 פלוני נ' מדינת ישראל, נז(1) 577 (להלן: "עניין פלוני").

בפסק הדין בעניין פלוני צוין, כי מוסד הסדר הטיעון הינו מוסד חיוני לאכיפת החוק ויתרונותיו עולים על חסרונותיו. עוד צוין, במקרים שבהם מתגבשים הסדרי טיעון לעניין העונש, ינתן להסדרים אלו משקל רב וככלל בית המשפט יכבדם - (פלוני בעמ' 605).

34. זאת ועוד, יפים לענייננו הדברים שנאמרו ע"י בית המשפט העליון בע"פ 3068/10 פלונית נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 1.11.10), נקבע שם, כי:

**" אכן, נקבע בפסיקתו של בית משפט זה כי העובדה שהנאשם הודה על בסיס הסדר הטיעון אינה השיקול היחיד והבלעדי שעל בית המשפט לשקול בבואו לגזור את דינו של נאשם, אך יחד עם זאת הודגש כעניין של מדיניות שיפוטית כי הסדר הטיעון אינו רק שיקול אחד ככל יתר השיקולים העומדים בפני בית המשפט הגוזר את העונש אלא הוא מהווה שיקול מרכזי בגזירת הדין, הן מטעמים של אינטרס הציבור והן כדי למלא אחר ציפיות הנאשם המוותר בהודייתו על זכותו לניהול ההליך הפלילי עד תומו (ע"פ 1958/98, עמ' 607)(עמ' 19 לפס"ד)".**

35. במקרה דנן הנאשמים, הודו לפני תחילת שמיעת הראיות, בכך הם חסכו זמן שיפוטי רב לכל מערכות אכיפת



החוק ונהגו על פי האמור במקורות: "מודה ועוזב ירוחם".

36. כאמור, כנגד נאשם 4 תלוי ועומד תיק נוסף בבית משפט אחר, לכן המאשימה, וגם כן בא כוחו, הסכימו שיוטל עליו עונש של 6 חודשי מאסר בפועל. אך הדבר שנשאר במחלוקת הוא - האם יש לנכות מעונשו של נאשם זה, את ימי מעצרו?

37. ההלכה הפסוקה קבעה כי ניכוי ימי מעצרו של מורשע מתקופת המאסר שנגזרה עליו מושרשת היא בפסיקה זה מכבר - ראו ע"פ 4152/13 **הראל ישראלי נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 13/08/14) (להלן: "**פס"ד הראל**"), שם נקבע מפי השופט הנדל, כי:

**"לעמדתי, הגם שאין חובה לנכות ימי מעצר מעונשי מאסר - עקרון החירות תומך בניכוי זה. בכך ניתן ביטוי לכלל לפיו מעצר אינו עונש, אלא תוצאה מתחייבת על מנת להגן על הציבור מפני נאשמים אשר מסוכנותם הוכחה לכאורה בכתב האישום, בהעדר חלופה מתאימה. אף אם יטען הטוען כי ניתן להגיע לתוצאה עונשית דומה על ידי אי ניכוי ימי מעצר וקיצור תקופת המאסר - הרי שעקרונות השיטה מובילים למסקנה כי ניכוי ימי המעצר הוא דרך המלך. (עמ' 10 לפס"ד)".**

אמנם עומדים בפני שני עקרונות חשובים האחד כיבוד הסדר טיעון והשני עקרון החירות כפי שנאמר בפס"ד הראל והשאלה אינה כוחו של איזה עיקרון גובר?

לטעמי, הסדר הטיעון בהליך פלילי, הוא הסכם לכל דבר ועניין, כך שבדומה לכל הסכם שלוקה בחסר או שותק בעניין מסוים, לא זו בלבד שעל בית המשפט להשלימו אלא הוא נדרש לעשות זאת על פי עקרונות מקובלים ופסיקת בית המשפט העליון, כך שבעניינו של נאשם 4, הצדדים לא הביאו בחשבון חוסר התאמה, או מניעה חוקית לריצוי העונש במסגרת עבודות שירות, ומכאן, ניתן להניח, שלו היו נותנים את הדעת לכך, היו מסכימים לניכוי ימי המעצר כמקובל במקומותינו וכאמור בימים אלו ניתן פס"ד הראל שבא והדגיש חשיבותה של "**דרך המלך**".

לאור האמור אני מחליט "**ללכת בדרך המלך**" ולנכות את ימי המעצר של נאשם 4 מעונש המאסר שיוטל עליו.

38. כאמור בהסדר הטיעון הוסכם כי הטיעון ביחס לשאר רכיבי הענישה הינו חופשי, לכן, הייתה למאשימה את הזכות ואף החובה לטעון לרכיבי ענישה נוספים בנוסף לעונשי המאסר בפועל המוסכמים.

39. לטעונום לעיל, ובהתאם להסדר הטיעון אני סבור, כי אכן יש להטיל על הנאשמים 1, 2 ו-3 עונשי פסילה. לאור

40. באשר לסולחה שטענו לה ב"כ הנאשמים, לא הובא בפניי שום מסמך או ראייה המוכיחה התקיימותה.

לכן, אני מחליט לחייב את הנאשמים לשלם פיצוי למתלונן בסכומים שאפרט בהמשך, וזאת לאור הנזק שנגרם לו.

41. בהתחשב בכל האמור לעיל, ובשל חובתו של בית המשפט לבחון את מהות ההסדר וסבירותו בהתאם למדיניות הענישה הנהוגה והדין ככל שהדבר נוגע למתחם הענישה, אציין כי אני בדעה שהסדר הטיעון דן נמצא במתחם הסבירות ועונה על דרישות הדין.

בל נשכח כי הסדר זה נבחן באופן אובייקטיבי ומקצועי על ידי גורם שחלה עליו חזקת התקינות, כך שלא ניתן לומר כי קיים נימוק שיש בו כדי להביא לדחייתו. לא מצאתי כי קיימות נסיבות המצדיקות סטייה מהסדר הטיעון. מה גם, שבענינים של הנאשמים

42. לאור האמור לעיל הנני גוזר על הנאשמים את העונשים הבאים:

#### **א. על נאשם 1:**

1. מאסר בפועל בן 12 חודשים.
2. 10 חודשי מאסר על תנאי למשך שנתיים שלא יעבור עבירה בה הורשע.
3. פסילה בפועל למשך 12 חודשים.
4. 12 חודשי פסילה על תנאי והתנאי הוא שלא יעבור תוך שנתיים, אחת העבירות שהורשע בהן.

בתשלום

פיצוי למתלונן בסך של 5000 ₪.

#### **ב. על נאשם 2:**

1. 24 חודשי מאסר בפועל ובנוסף אני מורה על הפעלת המאסר המותנה התלוי ועומד כנגדו בן 8 חודשים, מחציתו בחופף ומחציתו במצטבר, כך שסך הכל ירצה הנאשם 2 עונש מאסר בפועל בן **28 חודשים**.

2. 10 חודשי מאסר על תנאי למשך שנתיים שלא יעבור עבירה בה הורשע.
3. פסילה בפועל למשך 24 חודשים.
4. פסילה על תנאי למשך 12 חודשים והתנאי הוא שלא יעבור תוך שנתיים, אחת העבירות שהורשע בהן.
5. תשלום פיצוי למתלונן בסך של 5000 ש"ח.

**ג. על נאשם 3:**

1. 11 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו, מיום 21/4/13 עד 21/7/13.
2. 10 חודשי מאסר על תנאי למשך שנתיים שלא יעבור עבירה בה הורשע.
3. פסילה בפועל למשך 6 חודשים.
4. פסילה על תנאי למשך 6 חודשים והתנאי הוא שלא יעבור תוך שנתיים, אחת העבירות שהורשע בהן.
5. תשלום פיצוי למתלונן בסך של 5000 ₪.

**ד. על נאשם 4:**

- 6 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו מיום 12/05/2013 עד ליום 11/07/13.
- 10 חודשי מאסר על תנאי ולמשך שלוש שנים, כשהתנאי הוא, שלא יעבור עבירה בה הורשע או עבירת אלימות מסוג פשע או עוון.

בהתחשב בסכום הפיצוי שנפסק למתלונן ובשל העובדה כי נאשם זה לכאורה לא היה מעורב בתהליך האלים והכוחני של הבאת המתלונן אליו, אני מחליט שלא לחייבו בתשלום פיצוי, אם כי אין בכך כדי לחסום את דרכו של המתלונן לתבוע בהליך אזרחי את כל נזקיו מכל הנאשמים.

במידה ואין מניעה חוקית אחרת, הנאשמים 1, 2, ו- 3, יתחילו לרצות את העונש בתאריך 12/10/14, כשבמועד זה יהיה עליהם להתייצב בשעה 09:00 בבית סוהר קישון או בכל בית סוהר ששירות בתי הסוהר יקבע, היה ויתקיים הליך של מיון מוקדם בעניינם של הנאשמים.

תנאי שחרורם של הנאשמים 1 עד 3, יעמדו על כנם עד להתייצבותם לריצוי העונש.

אולם באשר לנאשם 4 אני מורה על ריצוי המאסר באופן מידי ובהתאם לדין.

### **זכות ערעור תוך 45 יום מהיום לבית המשפט העליון, הודעה לנאשמים.**

ניתן היום, י"ג אלול תשע"ד, 08 ספטמבר 2014, במעמד ב"כ המאשימה עו"ד צחי נימרובסקי, הנאשמים 1, 2, בעצמם ונאשמים 3 ו- 4 באמצעות יחידת הליווי והסנגורים עו"ד איתי כהן ועו"ד אחמד יונס.